

[Harald Nielsen.]

lærere fra de forskellige læreanstalter om løsningen af bestemte videnskabelige spørgsmål. Jeg erkender, at her står man selvfølgelig over for det uvejelige, umålelige, og den mere levende videnskabelige atmosfære med let adgang til med fagfæller at drøfte videnskabelige problemer. Det er svært at sige noget afgørende om, hvor meget det til syvende og sidst betyder, men som sagt de udtalelser, vi fik i Holland, gik ikke ud på, at man anså det for aldeles afgørende, at skolen lå i en universitetsby. Det synes, som om samarbejdet mest består i, at man lejlighedsvis taler sammen, kommer sammen til møder med lærere fra andre læreanstalter, og at man måske kan låne et eller andet instrument i en anden læreanstalt, som har et, der er mere moderne end det, man selv har, og hvad der nu kan være tale om, men sådan virkelig konkrete håndfaste eksempler på, hvori dette samarbejde består, kom vi til at savne. Om det betød så meget, at det skulle virke hindrende for, om man flyttede skolen længere bort, det fik vi ikke, synes jeg, noget afgørende bevis for.

Jeg var i begyndelsen tilbøjelig til at lægge megen vægt på dette samarbejde med de øvrige læreanstalter, fordi det fremførtes med så megen alvor fra landbohøjskolens side, men jeg må indrømme, jeg blev skuffet over de argumenter, man havde at underbygge dette synspunkt med. Jeg er derfor nu egentlig kommet til den opfattelse, at det måske ikke har så stor vægt, at det kan siges at være nogen afgørende hindring for en flytning bort fra Sjælland; i hvert fald må landbohøjskolens lærere for at overbevise mig komme med bedre beviser end dem, de hidtil er kommet med. Tilbage bliver der egentlig for mig at se kun ét forhold, der med nogen større vægt taler imod at flytte for langt bort, nemlig det, at en etapevis udflytning går lettere og mere smertefrit, når udflytningen sker til Københavns umiddelbare nærhed, men om det er en afgørende hindring for at flytte skolen længere bort, skal jeg ikke kunne sige.

Jeg skal sammenfatte mine betragtninger derhen, at der naturligvis i venstre som vel også i andre partier, er delte meninger om, hvor der skal flyttes hen, ligesom enkelte

eller nogle ønsker, at man skal blive på Frederiksberg, men jeg kan sige til den højtærede landbrugsminister, at vi er alle dybt utilfredse med den halve eller midlertidige løsning, den højtærede minister nu har foreslået. Vi ønsker alle, at landbohøjskolens forhold nu ordnes på en sådan måde, at det kan holde langt frem i tiden, og et flertal inden for venstre er af den opfattelse, at den virkelig rationelle løsning forudsætter en udflytning af skolen. Ud fra disse grundsynspunkter vil vi gøre vort arbejde i det udvalg, som jeg går ud fra skal nedsættes.

H. C. Tøft: Det er nu tredje gang, den højtærede landbrugsminister fremsætter lovforslag om udbygning og ombygning af landbohøjskolen på Frederiksberg. De to foregående gange var de stillede forslag enslydende, og det kan næppe være nogen hemmelighed for den højtærede minister, at der såvel i folketingsudvalget som i folketinget har været et helt afgørende flertal for en udflytning af skolen — altså mod ministerens forslag.

Det nu fremsatte lovforslag betyder en indskrænkning i forhold til de tidligere forslag både i arealmæssig henseende, og hvad beløbsrammen angår.

Ministereren mener jo at have i alt fald næsten al sagkundskab bag sig. Det gjaldt ved de tidligere lovforslag, og han hævder også, at det gælder for det nu fremsatte lovforslag. Begge dele kan næppe passe, eller også er det sagkyndige med forskellige synspunkter, alt efter ministerens behov.

De tidligere lovforslag drejede sig om en udbygning til 1 500 elever, medens det nu fremsatte lovforslag kun stiler mod en udbygning til 1 300 elever. Da ministerens første lovforslag var til behandling i tinget, rejste det ærede medlem hr. Hans Rasmussen det spørgsmål over for ministeren, om den foreslåede udvidelse kunne holde i mere end en snes år. Ministeren svarede, at hvis udviklingen foregik i samme tempo som i de senere år, måtte man se i øjnene, at det bliver påkrævet med en udbygning på et forholdsvis tidligt tidspunkt. Det skønnedes tillige dengang, at skolen ville få over 1 300 elever, uden at antallet af ansøgere forøgedes, idet der for tiden er adgangsbegrænsning til flere retninger på landbohøjskolen.